

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

Γράφει ο Γιάννης Δραμιτίνος → yiannis.dramitinos@gmail.com

Μόνιμος κάτοικος εξωτερικού

Στο πρώτο μου ταξίδι στην Ελλάδα μετά από διάστημα τεσσάρων χρόνων δεν κατάφερα να στείλω ούτε μια λέξη στην εφημερίδα. Όχι πως δεν υπήρξαν αφορμές. Παρατηρούσα μπερδεμένους τις βαθιές αλλαγές στην χώρα και στη ζωή των οικίων μου, συγγενών και φίλων. Μιλούσα ελληνικά με τον πατέρα μου και αγγλικά με το γιό μου. Πήγα και ψήφισα στο περίφημο δημοψήφισμα αλλά με κάποιο τρόπο κρατήθηκα πίσω από τις έντονες συζητήσεις των ημερών. Μονάχα μερικά σχόλια στο Facebook, παρορμητικά, μάλλον επιπόλαια, τσογλανίστικα και ταυτόχρονα ειλικρινή. Το έβλεπα καθαρά στα μάτια των φίλων: «εσύ θα φύγεις σε λίγες μέρες, δεν είναι εδώ η ζωή σου». Την ημέρα της επιστροφής, ήρθα αντιμέτωπος με αυτό που γνώριζα αλλά δεν ομολογούσα όταν λίγες ώρες πριν περπατούσα στα στενά της πόλης που γεννήθηκα ή καθόμουν στο ίδιο τραπέζι με τους ανθρώπους που είχα περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου. Πέρασα σκυφτός έξω από σπίτια που κατοίκισα κι ούτε που τόλμησα να κοιτάξω μέσα. Την άλλη φορά, σκέφτηκα, τώρα δεν υπάρχει ο χρόνος. Αύριο θα είμαι στο σπίτι...

Η συγκυρία το έφερε να ταξιδέψω πάλι εκτός Αυστραλίας σε σύντομο χρονικό διάστημα, αλλά αυτή τη φορά ο προορισμός μου δεν ήταν η Ελλάδα. Δεν αναφέρομαι

στην αφηρημένη Ελλάδα, την ένδοξη, αλλά σε εκείνο το ελάχιστο κομμάτι γης και μνήμης που φιλοξένησε το βίο μου και τις διασταυρώσεις του. Εδώ που βρίσκομαι τώρα είμαι παρών αλλά με ένα τρόπο βιβλιακό, αποστασιοποιημένο, σιτημένο μέσα στο κεφάλι μου. Επικοινωνώ με την εφημερίδα καθημερινά. Τηλέφωνο, Skype, email. Την ίδια στιγμή βλέπω τον κόσμο που ζω από απόσταση, τον μικρόκοσμο της παροικίας. Ζω μέσα σε αυτόν τον ευρύτατο, πολλές φορές, μικρόκοσμο, συναναστρέφω με τους ανθρώπους του καθημερινά κι αναρωτιέμαι ανήκω σ' αυτόν ή είμαι νεοφερμένος;

Πριν δώσω μια απάντηση θα σας πω μια ιστορία. Είχα παραβρεθεί σε μια (ακόμη) εκδήλωση της παροικίας πριν από μερικές εβδομάδες και καθώς είχε τελειώσει το επίσημο μέρος, στάθηκα δίπλα σε μια συντροφιά που συζη-

τούσε στον προαύλιο χώρο. Στην παρέα ήταν ο πρόεδρος ενός εύρωστου συλλόγου κι ένα από τα «παιδιά», τους «εξ Ελλάδος» όπως τα λένε οι παλαιότεροι. Ο νεαρός, (που πλησίαζε τα 50), προσπαθούσε να πείσει τον πρόεδρο να χρηματοδοτήσει ένα φιλόδοξο σχέδιο. Ο πρόεδρος θετικός και συγκαταβατικός κουνούσε το κεφάλι του επιδοκιμάζοντας. Επειδή όμως σ' αυτή τη δουλειά μαθαίνουμε να ακούμε και τις σκέψεις των ανθρώπων ή έτσι νομίζουμε θα σας πω και τι άκουσα από όσα δεν εκφράστηκαν με φωνήματα. Έλεγε λοιπόν από μέσα του ο νεαρός που δεν ήταν ούτε συμπληρωτικός, ούτε ανυπαθηνικός: «Τον έπεισα επιτέλους τον μπαστούνόβλαχο. Τι ζω είναι αυτός βρε αδελφέ μου, τι χωριό, πως τα κατάφερε και έκανε τόσα λεφτά». Την ώρα που ο «νεαρός» έκανε αυτές τις σκέψεις ο πρόεδρος του είπε: «Λοιπόν χάρηκα που σε είδα. Η ιδέα σου μου

αρέσει και θα τη σκεφτώ. Θα σου τηλεφωνήσω». Έπειτα τον κοίταξε στα μάτια για ένα δευτερόλεπτο. Μέσα σε αυτό το δευτερόλεπτο πέρασαν από το βλέμμα του:

Ο αποχαιρετισμός των δικών του στο λιμάνι πριν από 50 χρόνια. Το ταξίδι με το καράβι. Η πρώτη κουβέντα που είπε στην Αγγλική. Η πρώτη δουλειά που έπιασε. Ο πρώτος μισθός. Η γροθιά που έριξε στον εργοδηγό. Το πρώτο τσέκι που έστειλε στην Ελλάδα. Το κάδρο της βασίλισσας, μερικοί φίλοι και συνάδελφοι, το καινούργιο αυστραλέζικο διαβατήριό. Η πρώτη μπίζνα που έφαγε. Η πρώτη φορά που έφαγε κάποιου λεφτά. Η πρώτη φορά που του έφαγε κάποιος λεφτά. Το πρώτο γράμμα που έστειλε πίσω στην πατρίδα και το πρώτο που έλαβε. Η πρώτη γυναίκα που φίλησε στην Αυστραλία. Η πρώτη που τον άφησε. Ο γάμος του και τα στέφανα. Το μαιευτήριο.

Η πρώτη κηδεία στο Ρούκγουντι. Η πρώτη κατάθεση στην τράπεζα, το βιβλιάρειο στην τσέπη του πουκαμίσου. Η πρώτη μέρα της κόρης του στο σχολείο. Οι πρώτες διακοπές στην Ελλάδα μετά από χρόνια. Το δεύτερο σπίτι που αγόρασε, το τρίτο, το τέταρτο. Η μέρα που έκλεισε το μαγαζί του. Ένας γαμπρός που ήρθε από την Ελλάδα κι εξαφανίστηκε μετά τον αρραβώνα. Τα νέα για το θάνατο της μάνας του, τα νέα για το θάνατο του πατέρα του. Ο δεύτερος αρραβώνας κι ο γάμος της κόρης του. Το εγγόνι με τη στολή του εύζωνα. Η κυρά του με ένα πασοκαλιτικό αυγό στο χέρι. Οι μέρες και οι νύχτες στο νοσοκομείο. Ο κόσμος στην εκκλιση που του έλεγε «ζωή σε λόγου σου» και «κουράγιο». Η φωτογραφία της κυράς του στο κομοδίνο.

Καθώς απομακρυνόταν ο «νεαρός», ο πρόεδρος, γύρισε και μου είπε: Αυτός ο μ@l@k@ς θα φύγει. Δεν την σπκώνει την Αυστραλία. Εμείς θα μείνουμε εδώ. Γυρίζω καμιά φορά το βράδυ κουρασμένος στο σπίτι μετά τη δουλειά και λέω «ρε που έμπλεξα». Αλλά το ξέρω πλέον καλά, αυτός ο κόσμος είναι ο δικός μου κόσμος. Κι αν είναι πια σαν μια τσαλακωμένη σελίδα από «παλιά, κτρινησιμένη εφημερίδα της Ωκεανίας», όπως έγραφε πριν από χρόνια κάποιος που θα μπορούσε, αν είχε μείνει εδώ μαζί μας, να είχε γίνει ποιητής...

Radio Ellas Fm 90.1

Every Sunday 8-10pm

[Voice of Ahepa 8-9pm Radio Ellas 9-10pm]

Producer: George Giakoumidis

John Dramitinos / Kosmos Newspaper

• Station tel: 9534 2888 • Studio tel: 9534 2777 • Email: george_giak@hotmail.com